

Een passende leerwerkplek?

Toen ik te horen kreeg dat de opleiding ging starten met een Minor Gedrag zag ik grote kansen op onze sbo-school. Studenten die bewust kiezen voor leerlingen met complexe hulpvragen, dat zag ik als schoolopleider wel zitten.

Drie van de vijf studenten die we op school begeleidden, zouden in het kader van deze minor bij ons op school blijven. Na zes weken bleek dat één van hen, Iris, veel moeite had met het werken in haar groep. Uit observaties en gesprekken met haar werkplekbegeleiders bleek dat ze moeite had met overzicht, het nakomen van afspraken en het consequent handelen. Het lukte haar niet om rust in de groep te krijgen en te houden. De leerlingen voelden en pakten veel ruimte bij haar. Kortom: ze kreeg de groep niet in de vingers.

Iris kreeg veel begeleiding van met name één werkplekbegeleider. De andere werkplekbegeleider had minder begeleidingservaring en wilde liever geen minorstudent begeleiden. Daarom had ik aan het begin van periode 1 al met Iris afgesproken dat ze haar minor in een andere groep zou doen. Het was mijn taak als schoolopleider om een werkplek voor haar te vinden die paste bij haar specialisatie jonge kind en waar ze kon werken aan haar ontwikkelpunten: consequent handelen, overzicht houden en rust bewaren. Eigenlijk had ik maar twee opties: Bart of Annemiek.

Het werd een dilemma voor me. Bart zou haar goed kunnen begeleiden omdat zijn pedagogische kwaliteiten erg goed zijn. Het is een rustige leraar die een positieve sfeer in zijn groep heeft. Hij gaf echter aan dat hij liever geen student wilde, omdat hij in februari een nieuwe groep ging opstarten. Om in zo'n nieuwe groep een positief groepsklimaat te

krijgen, zijn de eerste zes weken essentieel. Bart wilde dit liever in eigen hand houden. Door zijn ervaring weet hij dat dit hem gaat lukken. Annemiek heeft ook een onderbouwgroep, maar zij krijgt zelf coaching vanwege ordeproblemen in haar groep. Een uitdaging voor Annemiek. Daar kun je toch geen student bij zetten? Daar doe je beiden geen plezier mee.

We hebben nog meer onderbouwgroepen op onze school, maar daar staan leerkrachten die dit jaar voor het eerste jaar in het sbo lesgeven. Dat is geen optie, want binnen onze school geldt de afspraak dat nieuwe leraren het eerste jaar geen student begeleiden.

Daar zit ik dus mooi mee in mijn maag. Wat te doen? Bart overhalen met het risico dat hij er niet voor de volle 100% voor gaat met deze, toch al niet zo sterke, studente of dat het groepsklimaat niet wordt zoals hij het wenst? Of Iris plaatsen bij Annemiek die haar handen vol heeft aan haar eigen groep?

Ik weet dat Iris veel ontwikkelpunten heeft en in mijn hart voel ik wel dat een sbo-groep op dit moment eigenlijk een te grote uitdaging voor haar is. Ik praat erover met mijn collega's en met de instituutopleider. Het voelt niet goed; niet naar Iris en niet naar een toekomstige werkplekbegeleider. Moeten we Iris laten starten, terwijl wij – collega's, de instituutopleider en ik –

Tot de Kern Komen

opdracht!

voelen dat er een grote kans is dat ze dit niet gaat redden? Tussendoor waren er ook veel gesprekken met Iris over haar ontwikkelpunten. De gesprekken verliepen stroef; Iris had een andere kijk op haar functioneren en op haar leerpunten. Maar hoe we het ook bekeken, haar functioneren was op dat moment gewoon niet goed genoeg, ondanks haar inzet.

Uiteindelijk adviseerde ik Iris ook in gesprek te gaan met haar studieloopbaanbegeleider en dit met haar instituutsopleider te bespreken. Na deze gesprekken kwam Iris tot de conclusie dat het beter was dat ze haar minor niet op onze school zou doen.

Voor alle partijen was dit een goede oplossing. Het heeft me geleerd dat overleg met collega's van de school en van de opleiding zorgt voor een bredere kijk op zaken. In de toekomst wil ik er alert op zijn dat ik de student er eerder in het proces bij betrek. Er zijn nu ook gesprekken gevoerd waar Iris niet bij aanwezig was, en dat vind ik eigenlijk niet juist.

Daarnaast wil ik nogmaals met collega's in gesprek gaan over de kansen en bedreigingen van het begeleiden van een student op de werkplek. Wat vinden we belangrijk en wat hebben we nodig?

1. Lees het verhaal goed door.
2. Waar draait het in dit verhaal om? Wat is het dilemma van de schoolopleider?
3. Bespreek en vergelijk jullie ideeën met elkaar. Wat valt op?
4. Bespreek met elkaar de gekozen oplossing. Wat vinden jullie daarvan?
5. De schoolopleider zegt in de eigen reflectie: "Daarnaast wil ik nogmaals met collega's in gesprek gaan over de kansen en bedreigingen van het begeleiden van een student op de werkplek. Wat vinden we belangrijk en wat hebben we nodig?"
  - Bespreek jij binnen je eigen partnerschap deze kansen en bedreigingen? Op welke manier gebeurt dat? Geef eens een concreet voorbeeld?
  - Is er een gedragen beeld van wat jullie binnen het partnerschap belangrijk vinden? En binnen de partnerschool? Wisselen jullie dit uit met elkaar en met het betrokken opleidingsinstituut?

In dit dilemma speelt ook de zorg voor de student mee: hoe kunnen we haar de begeleiding bieden die zij nodig heeft om zich te ontwikkelen tot een goede leerkracht?

Bespreek dit verhaal ook eens met een groepje studenten. Hoe kijken zij er tegenaan? Herkennen ze de situatie? Wat geven zij voor oplossingen?